

bertill fornødne Antal af Personer eller om Anvendelsesmaaden af disse. Ved dette Forslag vil formeentlig tillige opnaaes, at Ministerierne ganske anderledes end hidtil ville kunne sørge for en kraftig og concentreret Arbeidskraft og deraf flydende hurtigere Forretningsgang, som nu formenes at møde en Hindring derved, at den med disse Poster nu forbundne Bestalling og Pensjonsberettigelse vanskeliggjør Afstedigelsen af mindre brugbare Embedsmænd, idet den idetmindste hvergang paafører Pensjonscontoen en forøget Udgift.

Det af Udvalgets Mindretal gjorte Forslag til § 2, c og § 8 i Lovudkastet vil findes optaget i dets særskilte Votum nedenfor.

Endvidere har Fleertallet foreslaaet, at de ved Lovudkastets §§ 12, 14 og 15 i Forslag bragte Lønninger til Directeurerne ved Straffeanstalterne, Præsterne ved Straffeanstalterne i Viborg og Odense, Secretairen ved Sundhedscollegiet og Forstanderen ved Vaccinationsanstalten forandres til Honorarer, hvorved ogsaa disse Poster ophøre som kongl. Embeder og saaledes ikke længere medføre nogen Pensjonsberettigelse. Ved en Tilføining til Lovudkastets § 30 har man imidlertid reserveret de Embedsmænd, som for Tiden beklæde disse Poster, Krav paa, at Honoraret ved eventuel Pensjonsansættelse vil komme dem tilgode som Gage.

Af de for Tiden bestaaende høiere kongelige Embeder er der endvidere eet, som Udvalget har troet det hensigtsmæssigt at foreslaae inddraget ved foresaldende Vacance. Da nemlig baade Skanderborg og Aarhus Amter staae betydeligt tilbage i Omfang og Folketal for Kongerigets øvrige Amter (Bornholm undtagen), har Udvalget ikke fundet Beholdelsen af tvende særskilte høitlønnede Embedsmænd nødvendig og derfor foreslaaet, at Skanderborg Amtmandsembedet ved Vacance henlægges under Aarhus Amtmand. Udvalget har i saa Henseende gjort det fornødne Forslag til Lovudkastets § 19.

Endelig har det samlede Udvalg ved en ny Paragraph bragt i Forslag, at der, naar et

Justits- eller Magistratsembede, der lønnes ved Sportler, bliver vacant, tillægges samme en fast Gage, der, indtil disse Forhold ere ordnede ved en Lønningslov, bestemmes gennem Finantsloven.

Det har nemlig forekommet Udvalget, at disse Embeder, efter de modtagne Oplysninger om sammes Lønningsindtægter, i det mindste for en stor Deel aabenbart synes at være meget for høit lønede, dels i Forhold til de overordnede Domstole og til Ministeriernes høiere Embeder, og dels til de selve Embederne underlagte Forretninger. Og selv om de faste Lønninger, der skulde træde i Steedet for Sportlønningerne, ansættes rigelig, og Erstatningen for Contoudgifterne ligeledes anslaaes til en rundelig Sum, antages det dog, at Kongerigets Finanser ved at oppebære de Sportler, der nu som Lønninger tilkomme bemeldte Justits- eller Magistratsembeder, vilde beholde et ikke ringe Overflud til Dækning af endeel af de Lønningsforhøielser, som med Hensyn til andre Embeder ville indtræde, hvis dette Lovudkast bliver til Lov. I ethvert Fald synes det at være et rigtigere Lønningsprincip, at alle Kongerigets Embeder lønnes med fast regulerede Pengesummer. — Udvalgets Fleertal har derimod ikke kunnet tiltræde Mindretallets Forslag om ogsaa paa en lignende Maade ved indtrædende Vacance at sætte Præsterne paa fast Gage, idet de med disse Embeder forbundne særegne Forhold frembyde meget større Vanskeligheder at overvinde, der i ethvert Fald vilde fordrø saamange forberedende Foranstaltninger, at det i det mindste for Tiden ikke synes tilraadeligt at tage nogen Bestutning i denne Retning.

Medundertegnede Steen maa ogsaa uden Hensyn hertil fraraade en saadan Forandring, fordi den vilde sjerne os mere fra det naturlige Forhold, at Menighederne selv vælge og lønne deres Præster.

I Henseende til Lønningernes i Lovudkastet fastsatte Størrelser maa Udvalget i Almindelighed bemærke, at det i Forslag bragte Lønningsprincip, hvorved en vis Deel af